

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH
MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 21 kwietnia 2017 r. do dnia 27 kwietnia 2017 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Monitoring przewozu towarów wrażliwych.

Z dniem 18 kwietnia weszły w życie przepisy ustawy z 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów, wprowadzające system monitorowania drogowego przewozu tzw. towarów wrażliwych. W nowych przepisach określono zasady i odpowiedzialność za naruszenie obowiązków dotyczących drogowego przewozu towarów. W Platformie Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych uruchomiono już usługę „e-Przewóz”, dzięki której przewoźnicy mogą uzyskiwać numery referencyjne dla przewozów rozpoczynających się od dnia 18 kwietnia 2017 r.

Naruszenia przepisów, do których dojdzie do dnia 30 kwietnia 2017 r. nie będą podlegały karom pieniężnym czy też grzywnom. Regulacje związane z nakładaniem kar zaczną obowiązywać od dnia 1 maja 2017 r.

W ocenie Ministerstwa Finansów nowy system monitorowania będzie narzędziem do zwalczania nieuczciwych podmiotów oraz wyłudzeń VAT.

2) Zdaniem eksperta

Czy podmiot dokonujący nieodpłatnego przysporzenia na rzecz nierezydenta, mającego stałe miejsce zamieszkania poza granicami RP, obowiązany jest sporządzić informację PIT-8C?

Zgodnie z art. 42a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, osoby prawne i ich jednostki organizacyjne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które dokonują wypłaty należności lub świadczeń, o których mowa w art. 20 ust. 1, z wyjątkiem dochodów (przychodów) wymienionych w art. 21, art. 52, art. 52a i art. 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku, od których nie są obowiązane pobierać zaliczki na podatek lub zryczałtowanego podatku dochodowego, są obowiązane sporządzić informację według ustalonego wzoru

(PIT-8C) o wysokości przychodów i w terminie do końca lutego następnego roku podatkowego, z zastrzeżeniem art. 45ba ust. 4, przesłać ją podatnikowi oraz urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika wykonuje swoje zadania, a w przypadku podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2a, urzędowi skarbowemu, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy w sprawach opodatkowania osób zagranicznych wykonuje swoje zadania. Warto wskazać, że podmioty zobowiązane na podstawie przywołanego wyżej przepisu do przygotowania przedmiotowej informacji nie występują tutaj w roli płatnika. Na podmiotach tych nie ciąży bowiem obowiązek poboru podatku ani też zaliczek na podatek dochodowy.

Stosownie natomiast do art. 3 ust. 2a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. osoby fizyczne, jeżeli nie mają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania, podlegają obowiązkowi podatkowemu tylko od dochodów (przychodów) osiągniętych na terytorium Rzeczypo-

Małgorzata Słomka

Doradca podatkowy nr wpisu: 09900

Prawnik, Konsultant Podatkowy. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz Podyplomowego Studium Podatków i Prawa Podatkowego UW. W Instytucie pracuje od stycznia 2008 r.

Przed zatrudnieniem w ISP pracowała w Kancelarii Adwokackiej, a następnie w Krajowej Izbie Doradców Podatkowych (Kierownik Działu Prawnego, Zastępca Dyrektora Biura). Odpowiedzialna za udzielanie konsultacji podatkowych, sporządzanie opinii, ekspertyz i pism procesowych, prowadzenie postępowań podatkowych oraz reprezentację klientów przez sądami administracyjnymi.

spolitej Polskiej (ograniczony obowiązek podatkowy). Równolegle należy podkreślić, że przepis ten stosuje się z uwzględnieniem umów w sprawie unikania podwójnego opodatkowania, których stroną jest Rzeczpospolita Polska (art. 4a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r.).

Jeżeli po sięgnięciu do odpowiedniej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania okaże się, że dany przychód podlega opodatkowaniu w państwie będącym miejscem zamieszkania podatnika (innym niż RP), na podmiocie, o którym mowa w art. 42a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r., nie będzie ciążył obowiązek wystawienia informacji PIT-8C. Należy jednak podkreślić, że warunkiem nieopodatkowania w Polsce przedmiotowego przychodu jest spełnienie przesłanki polegającej na tym, że miejsce zamieszkania podmiotu uzyskującego

przychód znajduje się w innym państwie. Dowodem na taki stan rzeczy jest natomiast certyfikat rezydencji podatkowej wystawiony przez właściwą dla danego podmiotu administrację podatkową, potwierdzający, że jest on w danym kraju podatnikiem podatku dochodowego podlegającym w tym kraju opodatkowaniu od całości swoich dochodów bez względu na miejsce (państwo) ich uzyskania. Certyfikat rezydencji jest zaświadczeniem, z treści którego musi jednoznacznie wynikać miejsce zamieszkania podatnika oraz musi być oznaczony organ podatkowy, przez który certyfikat został wydany. Certyfikat rezydencji musi zatem zostać wystawiony wyłącznie przez właściwy organ administracji podatkowej.

Małgorzata Słomka
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Czy odszkodowanie od dewelopera podlega zwolnieniu od podatku dochodowego od osób fizycznych?

W sporze pomiędzy podatnikiem a organami podatkowymi obu instancji o objęcie zwolnieniem przewidzianym w art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej określanej jako: „ustawa”) odszkodowania za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy przez dewelopera, WSA w Lublinie, mimo częściowo błędnego uzasadnienia wyroku z dnia 24 czerwca 2014r. (I SA/Lu 399/14) i kolejno NSA w wyroku z dnia 1 lutego 2017r. (II FSK 4037/14) przyznały rację podatnikowi. Oba sądy uznały, że wskazany przepis art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy ma zastosowanie do odszkodowania rekompensującego rzeczywistą stratę.

W przedmiotowej sprawie podatnik wystąpił o stwierdzenie nadpłaty, ponieważ wcześniej zgłosił do opodatkowania kwotę odszkodowania, jakie na podstawie wyroków sądów powszechnych otrzymał od spółki deweloperskiej z tytułu opóźnień w realizacji umowy

dotyczącej wybudowania budynku mieszkalnego wielorodzinnego z garażami oraz przeniesienia własności lokalu mieszkalnego i garażu. Uważał bowiem, że odszkodowanie to, jako mające podstawę w przepisach ustawy – Kodeks cywilny (dalej: K.c.), zgodnie z ustawą objęte jest zwolnieniem podatkowym. Organy podatkowe obu instancji kolejno uznały, że zarówno odszkodowanie, jak i odsetki przyznane podatnikowi wyrokiem sądu, podlegają opodatkowaniu, przy czym Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie wskazał, że ani wysokość, ani zasady ustalania odszkodowania otrzymanego przez podatnika, nie wynikają wprost z odrębnych ustaw, w tym z przepisów K.c., a zwolnienie określone w art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy obejmuje tylko odszkodowanie za szkodę rzeczywistą, czyli poniesione straty; nie dotyczy natomiast utraconych korzyści, które podatnik mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzone. Odszkodowanie zasądzone na rzecz podatnika miało zaś zrekompensować utracone przez niego korzyści i umożliwić mu nabycie takich lokali, jakie miał nabyć w realizacji zawartej umowy.

Podatnik wniósł skargę na decyzję DIS zarzucając, że art. 361 § 1 i § 2 K.c. zawiera zasady ustalania odszkodowania w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy, przez co

odszkodowanie zasądzone na ich podstawie objęte jest zwolnieniem podatkowym, w związku z czym ewentualne zastosowanie w sprawie art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy byłoby bezpodstawne.

WSA w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 czerwca 2014r. wskazał, że odszkodowanie zasądzone na rzecz podatnika na podstawie przepisów prawa cywilnego spełnia wymogi określone w art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy, gdyż art. 361 § 1 i § 2 oraz art. 471 K.c. zarówno określają zasady odpowiedzialności odszkodowawczej dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy (tylko normalne następstwa działania lub zaniechania w granicach poniesionej straty lub utraconych korzyści), jak i zasady ustalenia wysokości odszkodowania (zasadniczo według wyboru poszkodowanego, przez przywrócenie stanu poprzedniego lub wypłacenie odpowiedniej sumy pieniężnej, określonej według cen z daty ustalenia odszkodowania). Zdaniem sądu odszkodowanie to spełnia także przesłanki zwolnienia podatkowego, określone w art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy, jako że wynika ono z wyroku sądowego oraz wyrównuje poniesioną przez podatnika stratę, a nie utracone przez niego hipotetyczne korzyści. Strata wyraża się bowiem zmniejszeniem aktywów lub zwiększeniem pasywów, także przejawiającym się utratą ekspektatywy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2002 r., III CZP 73/02). W ocenie WSA, zawierając umowę o budowę lokali podatnik uzyskał ekspektatywę nabycia własności tych lokali, a więc powiększenia majątku o ich wartość; ponieważ umowa nie została wykonana, a ceny takich lokali wzrosły, ich nabycie wymagało wydatkowania przez skarżącego odpowiednio większych środków finansowych, powodując powstanie u niego uszczerbku majątkowego.

NSA, do którego Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie wniósł skargę kasacyjną, częściowo uznał rację autora skargi. Przyjął bowiem, że Organ trafnie ocenił, iż przepisy K.c. nie określają wprost wysokości lub zasad ustalania odszkodowania, natomiast NSA w wyrokach: z dnia 7 września 2004 r. (FSK 361/04) i 29 lutego 2008 r. (II FSK 47 i 205/07) za rozstrzygające uznał uzależnienie powstania zobowiązań z tytułu odszkodowania od zaistnienia wymogów określonych w ustawie, a nie od woli stron. Skoro zaś – jak w rozpatrywanej sprawie – powstanie i wysokość zobowiązań odszkodowawczych, wynikających z roszczeń konstruowanych na podstawie przepisów K.c., uzależnione jest od woli stron, to – według NSA – nie są to odszkodowania, których wysokość lub zasady ustalania wynikają wprost z przepisów ustaw,

jak określa to art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy. W tym zakresie NSA potwierdził zatem błędną kwalifikację zastosowaną przez WSA w Lublinie, że przepisy K.c. wprost określały wysokość i zasady ustalenia odszkodowania, otrzymanego przez podatnika, podczas gdy w istotnym zakresie decydowała o tym wola stron rozwiązanej umowy, a więc WSA błędnie uznał, że otrzymane przez podatnika odszkodowanie objęte było dyspozycją art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy.

Z drugiej jednak strony NSA za prawidłowe uznał stanowisko WSA, który odszkodowanie uzyskane przez podatnika zakwalifikował jako rekompensujące rzeczywistą stratę, a nie utraconą korzyść i dokonał prawidłowej subsumcji przepisu art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy, oceniając, że do tego odszkodowania ma on zastosowanie. Rozpatrywane odszkodowanie ogranicza się do realizacji ujemnego interesu umowy, stanowi więc wyrównanie rzeczywistej straty, a nie korzyści, które podatnik mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono.

Strata z tytułu zbycia wierzytelności obejmującej kwotę kaucji gwarancyjnej zatrzymanej przez kontrahenta a koszt uzyskania przychodu

W kwestii zaliczenia do kosztów uzyskania przychodu straty z tytułu zbycia wierzytelności obejmującej kaucję gwarancyjną zatrzymaną przez kontrahenta działającego w branży budowlanej, organ interpretacyjny stał na stanowisku, że nie został spełniony warunek z art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej określanej jako: ustawa) pozwalający zaliczyć stratę ze zbycia wierzytelności do kosztów uzyskania przychodu. Z kolei zdaniem podatnika, wierzytelność z tytułu kaucji gwarancyjnej mieści się w ramach wierzytelności z tytułu wykonanych usług budowlanych albowiem stanowi część wynagrodzenia należnego wykonawcy i została przez podatnika zaliczona do przychodów należnych, o których mowa w art. 12 ust. 3 ustawy, a zatem możliwe było zaliczenie do kosztów podatkowych straty z tytułu zbycia wierzytelności. WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 21 lutego 2017 r. (I SA/GI 1205/16) w sporze tym przyznał rację podatnikowi.

Podatnik realizując na rzecz kontrahenta przedsięwzięcie budowlane dopuścił się opóźnień, wskutek których kontrahent odstąpił od umowy, naliczając Spółce kary umowne. Na podstawie kolejnej umowy Spółka zobowiązała się do dokończenia budowy obiektu, przy czym kontrahent zatrzymywał zgodnie z umową

kwoty kaucji gwarancyjnej, stanowiącej 5% wartości netto wynikającej z każdej faktury wystawionej przez Spółkę. Zwolnienie wskazanej kaucji miało nastąpić w ciągu 7 dni licząc od dnia odbioru końcowego przedmiotu umowy i po dostarczeniu przez Spółkę na rzecz kontrahenta bezwarunkowej, bankowej gwarancji dobrego wykonania, wystawionej na równowartość kwoty kaucji, z terminem ważności 60 miesięcy licząc od dnia odbioru końcowego. Kontrahent zbył budynek będący przedmiotem umowy na rzecz innego podmiotu, a Spółka złożyła wnioski o ogłoszenie upadłości kontrahenta połączonej z likwidacją jego majątku, jednak Sąd oddalił ten wniosek, wskazując, że majątek kontrahenta nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Spółka ostatecznie wezwała kontrahenta do natychmiastowej zapłaty należnych jej kwot, w tym z tytułu zatrzymanych przez kontrahenta kaucji gwarancyjnych i wobec braku przedmiotowej zapłaty, skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego, wnosząc o zasądzenie od kontrahenta m.in. kwoty z tytułu kaucji gwarancyjnej. Wydane zostały wyroki zasądzające na rzecz Spółki dochodzoną kwotę z tytułu kaucji, a następnie prawomocny „wyrok pauliański”, oznaczający wierzytelność Spółki wynikającą z tytułu kaucji gwarancyjnej. W toku postępowania upadłościowego nabywcy budynku Spółka zawarła z bankiem pozasądową ugodę, na mocy której przeniosła na bank m. in. swe roszczenia, prawa i uprawnienia wobec nabywcy budynku wynikające z wyroku pauliańskiego, w tym związane z wierzytelnością z tytułu kaucji gwarancyjnej, a także wszelkie wierzytelności wobec kontrahenta, w tym wierzytelność z tytułu kaucji gwarancyjnej. Bank przyjął przelew wierzytelności, przy czym cena zbywanego pakietu wierzytelności została ustalona w wysokości niższej niż ich wartość nominalna.

Spółka rozpoznała przychód podatkowy z tytułu faktur wystawionych na rzecz kontrahenta w pełnej wysokości, a co za tym idzie również kwota kaucji gwarancyjnej została ujęta w jej przychodach jako należność za usługi budowlane. Jednocześnie Spółka rozpoznała stratę ze zbycia wierzytelności obejmującej kwotę kaucji gwarancyjnej zatrzymanej przez kontrahenta oraz zaliczyła ją do kosztów uzyskania przychodów. Występując z wnioskiem o interpretację na gruncie przedstawionego wyżej stanu faktycznego zapytała m.in. o dopuszczalność zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów straty z tytułu zbycia wierzytelności obejmującej kwotę kaucji gwarancyjnej zatrzymanej przez kontrahenta. Uznała, że posiada takie uprawnienie, bowiem wierzytelność

przysługująca jej względem kontrahenta z tytułu kaucji gwarancyjnej została wcześniej w całości zaliczona do przychodów należnych, a zatem – zdaniem Spółki - ograniczenie wynikające z art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy nie ma w jej przypadku zastosowania.

Minister Finansów uznał przedstawione stanowisko za nieprawidłowe, ponieważ przyjął, że zaliczenie do przychodów należnych pierwotnej wierzytelności wynikającej z tytułu świadczonych przez Spółkę usług nie jest wystarczające dla uznania, iż wierzytelność wynikająca z kaucji gwarancyjnej była zaliczona przez wnioskodawcę do przychodów należnych.

WSA w Gliwicach, do którego Spółka zaskarżyła interpretację organu, w wyroku z dnia 21 lutego 2017 r. (I SA/GI 1205/16) przyznał rację podatnikowi. Oceniał, że organ interpretacyjny wykroczył poza ramy stanu faktycznego określonego przez stronę i dokonał ingerencji w stan faktyczny przedstawiony we wniosku o interpretację. Sąd podkreślił w szczególności, że akcentowania przez Ministra Finansów neutralność podatkowa udzielonej kaucji gwarancyjnej oznaczać miała jego zdaniem, że kwoty zatrzymane tytułem kaucji nie są ani przychodem (dla inwestora) ani kosztem uzyskania przychodów (dla wykonawcy). Tymczasem z opisu stanu faktycznego jednoznacznie wynikało, że choć iż kwoty te zostały zatrzymane przez kontrahenta Spółki, a więc Spółka ich efektywnie nie otrzymała, zostały przez nią w poszczególnych latach podatkowych zaliczone do przychodu należnego, podlegającego opodatkowaniu. Także twierdzenie organu, że „potrącenie kaucji gwarancyjnej było odrębnym tytułem mającym swe źródło w zawartej między stronami umowie”, nie znajdowało - zdaniem WSA - oparcia w opisie stanu faktycznego. Spółka nie wskazywała jednak, że źródłem zatrzymania części wynagrodzenia przez kontrahenta była odrębna umowa kaucji czy też miało miejsce przeniesienie własności środków pieniężnych przez wykonawcę na rzecz inwestora bądź że strony złożyły oświadczenie o potrąceniu części wynagrodzenia na poczet kaucji.

Zdaniem WSA, „jeżeli wolą stron było zatrzymanie części wynagrodzenia należnego podwykonawcy, a nie udzielenie dodatkowej kaucji gwarancyjnej, to kwota pełniąca funkcję kaucji nie przestała stanowić części należnego wykonawcy wynagrodzenia. Zatrzymanie polega bowiem w istocie na przesunięciu terminu płatności wynagrodzenia, z możliwością zaspokojenia roszczeń z zatrzymanej kwoty. Nadanie zatrzymanemu wynagrodzeniu funkcji zabezpieczającej nie zmienia jego charakteru prawnego”. Sąd uznał ponadto, że jeśli

pewna część wynagrodzenia zatrzymywana była przez inwestora tytułem zabezpieczenia należytego wykonania robót budowlanych i przyszłych ewentualnych roszczeń z tytułu gwarancji (czy rękojmi) - do momentu wskazanego w umowie, to nie znajduje uzasadnienia konkluzja organu, że kaucja jest nie elementem wynagrodzenia należnego wykonawcy z tytułu wykonanych robót oraz, że wierzytelność z tytułu kaucji gwarancyjnej, jako odrębna od wierzytelności z tytułu wykonanych usług budowlanych, nie jest dla Spółki przychodem należnym, o którym mowa w art. 12 ust. 3 ustawy.

WSA powołał przy tym, w pełni go akceptując, pogląd wyrażony w wyroku NSA z dnia 13 maja 2016 r. o sygn. akt II FSK 880/14, który zapadł w zbliżonym stanie faktycznym, kiedy to udzielona inwestorowi kaucja w drodze zatrzymania części wynagrodzenia należnego wykonawcy nie została zwrócona z powodu ogłoszenia upadłości inwestora. W wyroku tym NSA stanął na stanowisku, że przy dopełnieniu przez wykonawcę wszelkich aktów staranności m.in. w dochodzeniu wierzytelności z tytułu udzielonej kaucji gwarancyjnej - istnieje możliwość ujęcia powstałej z tego tytułu straty w kosztach uzyskania przychodów jako kosztu poniesionego w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów.

NSA w powołanym wyroku (II FSK 880/14), ani też WSA w Gliwicach w wyroku (I SA/GI 1205/16) nie podzielił argumentacji Ministra Finansów, iż niemożność odzyskania kwot neutralnych podatkowo nie może generować kosztów uzyskania przychodów u wykonawcy. WSA skonkludował więc, że skoro pełna kwota wynikająca z faktury (w tym kwota „kaucji gwarancyjnej” zatrzymana przez kontrahenta) została przez Spółkę rozpoznana jako element należnego przychodu i podlegała opodatkowaniu, to nie znajduje zastosowania wyłączenie z kosztów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy.

2. Interpretacje podatkowe

Powstanie obowiązku podatkowego z tytułu otrzymywania zaliczek w związku ze świadczeniem usług turystycznych

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z dnia 31 marca 2017 r. (2461-IBPP2.4512.133.2017.1.JK) zajął stanowisko w sprawie obowiązku opodatkowania zaliczek otrzymywanych na poczet imprezy turystycznej.

Sprawa dotyczyła Spółki, która ma siedzibę na terytorium Polski oraz jest zarejestrowanym czynnym

podatnikiem podatku od towarów i usług. Specyfika usług turystycznych polega na tym, że w istocie są to przede wszystkim różne usługi nabywane przez Spółkę od innych podmiotów (transport, zakwaterowanie, żywnienie, przewodnicy, bilety wstępów, ubezpieczenie itp.), a następnie sprzedawane jako jedna usługa na rzecz turystów (klientów Spółki). Kupujący imprezę turystyczną w momencie zapisu wpłaca zaliczkę w określonej wysokości.

Dla usług turystyki ustawodawca przewidział szczególne procedury dotyczące m.in. określenia podstawy opodatkowania. Art. 119 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. stanowi, że podstawą opodatkowania przy wykonywaniu usług turystyki jest kwota marży pomniejszona o kwotę należnego podatku, z zastrzeżeniem ust. 5. Zgodnie z art. 119 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. – przez marżę, o której mowa w ust. 1, rozumie się różnicę między kwotą, którą ma zapłacić nabywca usługi, a faktycznymi kosztami poniesionymi przez podatnika z tytułu nabycia towarów i usług od innych podatników dla bezpośredniej korzyści turysty.

Ustawodawca nie przewidział dla usług turystyki szczególnego momentu powstania obowiązku podatkowego. Zatem regulacja dotycząca obowiązku podatkowego z tytułu świadczenia tych usług zawarta jest w treści art. 19a ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., z której wynika, że obowiązek podatkowy również w przypadku usług turystyki opodatkowanych według szczególnej procedury, o której mowa w art. 119 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., powstaje z chwilą wykonania usługi. Do otrzymanych zaliczek stosować należy art. 19a ust. 8 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., który stanowi, że jeśli przed wykonaniem usługi została uiszczona całość lub część zapłaty należnej z tytułu wykonania usługi, obowiązek podatkowy powstaje z tą chwilą w części otrzymanej zapłaty.

Zatem w przypadku otrzymania zapłaty przed wykonaniem usługi turystyki podatnik powinien obliczyć kwotę podatku od otrzymanej zaliczki przy uwzględnieniu, że podstawą opodatkowania w tym przypadku, tak jak w przypadku wykonania usługi, jest również marża. W momencie otrzymania zaliczki na poczet usługi turystyki, z uwagi na szczególną procedurę przy świadczeniu tych usług, w sytuacji gdy nie zostały jeszcze faktycznie poniesione koszty, podatnik powinien przyjąć marżę taką, którą skalkulował przy określaniu ceny danej usługi, obliczoną w oparciu o przewidywane koszty. Cena usługi turystycznej, co do zasady, jest stała dla danego klienta i znana już przy dokonywaniu pierwszych przedsprzedaży

tej usługi. W takiej sytuacji podatnik powinien posiadać stosowną dokumentację, która potwierdzałaby, że skalkulowane koszty uwzględniane przy wyliczeniu ceny i marży mają swoje uzasadnienie (np. umowy zawarte z hotelami, przewoźnikami, ubezpieczycielami).

Natomiast w sytuacji, gdy znane będą już faktyczne koszty poniesione z tytułu nabycia towarów i usług od innych podatników dla bezpośredniej korzyści turysty w odniesieniu do danej imprezy i kwota marży obliczona przy uwzględnieniu tych kosztów będzie inna niż wcześniej skalkulowana, podatnik powinien dokonać korekty podatku w deklaracji podatkowej za okres rozliczeniowy, w którym usługa została wykonana.

Otrzymanie zaliczki na poczet wykonania usługi turystyki rodzi powstanie obowiązku podatkowego w podatku od towarów i usług. Zatem z tytułu otrzymywanych zaliczek na poczet usługi turystyki w celu ustalenia kwoty podatku należnego podatnik zobowiązany jest do wstępnego ustalenia wysokości marży. Natomiast podstawę opodatkowania stanowią kwota prognozowanej marży, bez kwoty podatku.

Wnoszone zaliczki nie stanowią części wynagrodzenia na poczet zupełnie nieznanego świadczenia o nieokreślonej wysokości i stawce. Ostateczna wysokość marży będzie znana po wykonaniu danej usługi turystycznej. Jednakże realizowana marża zasadniczo nie odbiega od prognozowanej (kalkulowanej) na danej usłudze, o ile nie wystąpią jakieś nieprzewidziane okoliczności. Zasadne jest więc opodatkowanie wpłaconych zaliczek przez klientów na poczet realizowanych usług turystycznych w trybie art. 19a ust. 8 w zw. z art. 119 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Istnieje również możliwość skorygowania podstawy opodatkowania i należnego podatku uwzględniając faktycznie poniesione wydatki.

Zatem otrzymanie zaliczki na poczet imprezy turystycznej rodzi obowiązek podatkowy w podatku od towarów i usług z chwilą jej otrzymania.

Zaliczenie wydatków z tytułu najmu lokalu do kosztów uzyskania przychodów

Dyrektor Krajowej Informacji Podatkowej w interpretacji indywidualnej z dnia 31 marca 2017 r. (0111-KDIB1-3.4010.2.2017.1.MST) zajął stanowisko w kwestii zaliczenia wydatków z tytułu najmu lokalu do kosztów uzyskania przychodów.

W ramach prowadzonej działalności podatnik korzysta jako najemca z lokalu użytkowego na podstawie

umowy najmu zawartej na czas nieokreślony. W umowie nie została określona całkowita wartość transakcji, lecz jest ona uzależniona od czasu jej trwania. Zgodnie z zawartą umową, zobowiązania z tytułu najmu regulowane są w miesięcznych okresach rozliczeniowych. Zatem wartość transakcji ustalana jest w odniesieniu do poszczególnych okresów rozliczeniowych, a nie w odniesieniu do całego czasu trwania umowy, który jest nieokreślony. Wartość zobowiązania za żaden z okresów rozliczeniowych nie przekroczy kwoty 15.000 zł. Jednakże suma wszystkich zobowiązań wynikających z umowy może przekroczyć kwotę 15.000 zł, jeżeli umowa obowiązywać będzie przez odpowiednio długi okres czasu. Zarówno wynajmujący, jak i najemca są przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Świadczenie usługi najmu w poszczególnych okresach rozliczeniowych dokumentowane będzie fakturą VAT. Zobowiązania z tytułu najmu regulowane będą gotówką, bez pośrednictwa rachunku płatniczego. Koszty z tego tytułu będą przez Wnioskodawcę ponoszone w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów i nie zostały wymienione w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego o podatku od osób prawnych.

W konsekwencji zadano pytanie: czy w podanym stanie faktycznym jest możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kosztów z tytułu najmu? Zasadnicze znaczenie ma ustalenie, co należy rozumieć przez pojęcie „jednorazowej wartości transakcji” zawarte w art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. Pod tym pojęciem należy rozumieć ogólną (łącną) wartość wierzytelności lub zobowiązań określoną w umowie pomiędzy przedsiębiorcami. Oznacza to, że obowiązek przeprowadzania rozliczeń pieniężnych za pośrednictwem rachunku bankowego istnieje także w przypadku, kiedy przedsiębiorcy, będący kontrahentami z tytułu umowy, której wartość świadczenia przekracza 15.000 euro (obecnie 15.000 zł), dokonują płatności na raty (w części), a wielkość poszczególnych rat jest niższa niż wspomniana kwota [tak też I. Lewandowska, Gotówka do 15 tys. euro, Rzeczpospolita z dnia 16 sierpnia 2004 r., s. C2]. Minister Rozwoju i Finansów stwierdził w piśmie z dnia 8 lutego 2017 r. nr DD6.054.5.2017, że „przez transakcję należy rozumieć zatem taką czynność prawną (umowę) zawieraną w związku z prowadzoną przez strony działalnością gospodarczą, w wykonaniu której dokonywana jest co najmniej jedna płatność.(...)”

W konsekwencji, jednorazowa wartość transakcji oznacza ogólną wartość wierzytelności lub zobowiązań, określoną w umowie zawartej między przedsiębiorcami. Przymiot jednorazowości nie odnosi się do liczby płatności, lecz odzwierciedla wymóg powiązania poszczególnych świadczeń w ramach jednego stosunku umownego. Można zatem przyjąć, że jeżeli całkowita wartość transakcji nie wynika wprost z treści umowy, lecz zależy od czasu jej trwania – co dotyczyć może między innymi umów o stałe świadczenie usług zawartych na

czas nieokreślony – wówczas należałoby przyjąć, że pojęcie jednorazowej wartości transakcji odnosi się do poszczególnych okresów rozliczeniowych, za które przysługuje wynagrodzenie.”

Organ przyznał rację wnioskodawcy, że w podanym stanie faktycznym wartość zobowiązania za zaden z okresów rozliczeniowych nie przekroczy kwoty 15.000 zł, nie znajdzie zastosowania wyłączenie z art. 15d ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. i będzie miał prawo do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kosztów z tytułu najmu.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Czy zakup ubezpieczenia na życie dla zleceniobiorcy stanowi zawsze podstawę wymiaru składek?

W przypadku, gdy zleceniobiorcami byłyby osoby nieprowadzące działalności gospodarczej, a współpraca byłaby oparta na umowie zlecenia lub innej umowie o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu, gdzie Spółka występowałaby jako płatnik składek ZUS, to po spełnieniu określonych warunków odprzedaż ubezpieczenia takim zleceniobiorcom za przysłowiową „złotówkę” mogłaby nie rodzić obowiązku oskładkowania ZUS wartości świadczenia. Wyłączenie z podstawy wymiaru składek reguluje rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Według brzmienia § 5 ust. 2 powołanego rozporządzenia przepisy paragrafów 2-4 tego rozporządzenia stosuje się odpowiednio przy ustaleniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe m.in. osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia.

Powyższe oznacza, iż zastosowanie wyłączeń przewidzianych w tym rozporządzeniu w odniesieniu do umów zlecenia uzależnione jest od ich charakteru oraz dopuszczalności zawarcia poszczególnych instytucji w tego typu umowach. Nie każde więc wyłączenie z pod-

stawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe przewidziane dla osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę znajdzie zastosowanie do umów zlecenia. W myśl § 2 ust. 1 pkt 26 wyżej wymienionego rozporządzenia, podstawy wymiaru składek nie stanowią korzyści materialne wynikające z układów zbiorowych pracy, regulaminów wynagradzania lub przepisów o wynagradzaniu, a polegające na uprawnieniu do zakupu po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów, przedmiotów lub usług oraz korzystaniu z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji. W świetle powyższego składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie powinny być naliczane od przychodu zleceniobiorcy stanowiącego korzyść materialną wynikającą z układów zbiorowych pracy, regulaminów wynagradzania lub przepisów o wynagradzaniu, a polegającą na umożliwieniu mu skorzystania z artykułów, przedmiotów lub usług jedynie za częściową odpłatnością.

Częściowa odpłatność polega w tym przypadku na partycypowaniu zleceniobiorcy (choćby symbolicznym) w pokryciu kosztów zakupu niektórych artykułów, przedmiotów lub usług. Zleceniobiorca uzyska efekt, o którym mowa w przepisie rozporządzenia wówczas, gdy Spółka dokona zakupu towarów lub udostępni korzystanie z usług po cenie niższej od tej, do której uiszczenia zleceniobiorca zobowiązany byłby w przypadku osobistego (uzyskanego w oderwaniu od zatrudnienia) nabycia tychże dóbr.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Czy wydatki spółki na nabycie udziałów w celu umorzenia są kosztem podatkowym?

Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1. Treść przywołanego art. 15 ust. 1 ww. ustawy wskazuje, że definicja kosztów uzyskania przychodów – dla celów podatku dochodowego – składa się z dwóch podstawowych elementów, które łącznie tworzą swego rodzaju normatywną klauzulę generalną.

Tak więc dany podmiot gospodarczy ma możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów poniesionych wydatków, po wyłączeniu tych, których możliwość odliczenia jest wprost ograniczona w ustawie – zarówno do kosztów bezpośrednio związanych z uzyskiwanymi przychodami, jak i kosztów innych niż bezpośrednio

związanych z przychodami – pod warunkiem, że ich poniesienie ma związek z prowadzoną działalnością gospodarczą, może mieć wpływ na wielkość osiągniętego przychodu lub wiąże się z zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła przychodów. Przy czym związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem wydatku a osiągnięciem przychodu bądź zachowaniem lub zabezpieczeniem jego źródła należy oceniać indywidualnie w stosunku do każdego wydatku. Z oceny tego związku powinno wynikać, że poniesiony wydatek obiektywnie może przyczynić się do osiągnięcia przychodu bądź służyć zachowaniu lub zabezpieczeniu źródła przychodów.

W tym kontekście koszty bezpośrednio związane z umorzeniem udziałów (np. wynagrodzenie za umorzone udziały), a także wydatki pośrednio związane z ich umorzeniem nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów (por. np. wyrok NSA z 22 września 2009 r., sygn. akt II FSK 551/08).

INFORMACJE O PODATKACH I OPŁATACH LOKALNYCH

Uchwała 7 sędziów NSA z dnia 13 marca 2017 r. w sprawie podmiotowości podatkowej wspólników spółki cywilnej w podatku od nieruchomości

W świetle art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podatnikiem podatku od nieruchomości są wspólnicy spółki cywilnej, a nie spółka cywilna.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie siedmiu sędziów w dniu 13 marca 2017 r. po rozpoznaniu zagadnienia prawnego podjął uchwałę, zgodnie z którą w świetle art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podatnikiem podatku od nieruchomości są wspólnicy spółki cywilnej, a nie spółka cywilna.

Naczelny Sąd Administracyjny przedstawiając do rozstrzygnięcia składowi siedmiu sędziów przytoczone na wstępie zagadnienie prawne wskazał, że w dotychczasowym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wystąpiły dwa stanowiska co do określenia podmiotów objętych regulacją art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zgodnie z pierwszym poglądem, przyjętym w niektórych wyrokach, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podatnikiem podatku od nieruchomości jest spółka cywilna, a nie jej wspólnicy. Powyższy pogląd wywiódł zarówno z analizy art. 3 ust. 1, jak i art. 6 ust. 9 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Uznał, że gdyby przyjąć, że to nie

spółka cywilna, ale jej wspólnicy wykonują posiadanie wykorzystywanej przez spółkę nieruchomości (gruntu, obiektu budowlanego, lokalu użytkowego), to konsekwentnie należałoby również uwzględnić, że także prawa do tych przedmiotów regulacji prawnych wchodzi w skład majątku wspólnego wspólników. W każdym więc przypadku obowiązkowego samoobliczenia podatku i odpowiedzialności podatkowej w podatku od nieruchomości, prawa i obowiązki w tym zakresie spoczywałyby na wspólnikach, a nie na spółce, co jest niezgodne z art. 3 ust. 1 i art. 6 ust. 9 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zgodnie z drugim nurtem orzecznictwa, podatnikiem podatku od nieruchomości nie jest natomiast spółka cywilna, lecz wspólnicy tejże spółki. Przykładowo Naczelny Sąd Administracyjny wydając postanowienie w sprawie II FSK 2985/12 z dnia 16 grudnia 2014 r. zajął stanowisko, zgodnie z którym w przypadku nieruchomości wniesionej do spółki cywilnej obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości spoczywa, stosownie do art. 3 ust. 1 u.p.o.l., na poszczególnych wspólnikach (współwłaścicielach nieruchomości), a nie na spółce cywilnej, jako jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. Jedynie wspólnicy spółki cywilnej mogą być właścicielami, użytkownikami wieczystymi lub posiadaczami nieruchomości, a zatem tylko oni mogą być podatnikami podatku od nieruchomości.

W uzasadnieniu do uchwały NSA wskazał ostatecznie, że uznanie, że podatnikiem od nieruchomości w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych są wspólnicy spółki cywilnej oznacza, że użyty w art. 6 ust. 9 ustawy zwrot „spółki niemającej osobowości prawnej” nie może odnosić się do spółki cywilnej. Z art. 6 ust. 9 pkt 3 ustawy wynika bowiem, że osoby prawne, jednostki organizacyjne oraz spółki niemające osobowości prawnej (...) obowiązane są wpłacać obliczony w deklaracji podatek od nieruchomości - bez wezwania - na rachunek właściwej gminy, w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do dnia 15 każdego miesiąca, a za styczeń do dnia 31 stycznia. Bez wątplenia jest to obowiązek nałożony na podatnika podatku od nieruchomości. W przypadku, gdy podatnikiem jest osoba fizyczna (jako wspólnik spółki cywilnej), organ podatkowy wydaje decyzję ustalającą podatek od nieruchomości w stosunku do każdego ze wspólników, przy czym inaczej niż w odniesieniu do jednostek organizacyjnych, określone zostały też terminy płatności poszczególnych rat podatku (art. 6 ust. 7 powołanej ustawy). W sytuacji natomiast, gdy

wspólnikami spółki cywilnej są zarówno osoby fizyczne, jak i osoby prawne (albo inne jednostki wymienione w art. 6 ust. 9), zastosowanie znajdzie regulacja art. 6 ust. 11 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, zgodnie z którą „Jeżeli nieruchomość lub obiekt budowlany stanowi współwłasność lub znajduje się w posiadaniu osób fizycznych oraz osób prawnych, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej lub spółek nieposiadających osobowości prawnej, z wyjątkiem osób tworzących wspólnotę mieszkaniową, osoby fizyczne składają deklarację na podatek od nieruchomości oraz opłacają podatek na zasadach obowiązujących osoby prawne”. Użyte w ostatnio przywołanym przepisie określenie „stanowi współwłasność” (wobec braku wypowiedzi ustawodawcy, że chodzi tu o tylko jedną z form współwłasności) należy postrzegać w sposób szeroki, tzn. obejmujący zarówno współwłasność w częściach ułamkowych, jak i współwłasność łączną.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

Szanowni Państwo

Od dnia 1 marca 2017 r. najistotniejszym ryzykiem wszystkich podatników prowadzących działalność gospodarczą jest zaewidencjonowanie faktur podrobionych, przerobionych i poświadczających nieprawdę. Wiąże się to z wejściem w życie nowych przepisów Kodeksu karnego, wprowadzających nieznanne dotychczas przestępstwa fakturowe i ewidencyjne. Obecnie użycie dla celów podatkowych sfałszowanej faktury może mieć znamiona czynu zabronionego jako przestępstwa pospolitego, zagrożonego wysokimi karami więzienia. Użycie to oznacza zaewidencjonowanie faktury w rejestrze podatkowym (księdze podatkowej), na podstawie którego składana jest deklaracja podatkowa określająca wielkość podatku lub jego zwrotu. Jeżeli na podstawie tej ewidencji będzie określony podatek lub jego zwrot, to zostaną spełnione znamiona czynu zabronionego, o którym mowa w art. 270a lub 271a Kodeksu karnego.

Należy dodać, że posługiwanie się fakturą nierzetelną jest czynem zabronionym w rozumieniu art. 62 § 2 Kodeksu karnego skarbowego, lecz tu sprawca będzie mógł uchylić się od odpowiedzialności karnoskarbowej składając korektę deklaracji i czynny żal. Z dniem 1 stycznia 2017 r. kary wskazane w art. 62 Kodeksu karnego skarbowego zostały zwiększone.

W związku z ryzykiem jakie niesie obecnie zaewidencjonowanie sfałszowanych i nierzetelnych faktur w księgach podatkowych, szczególną uwagę należy zwrócić na zagrożenie płynące dla rzetelnego podatnika, który może popełnić czyn zabroniony określony w powyższych przepisach.

Podkreślić należy, że Podatnik nie tylko musi na bieżąco weryfikować możliwość dokonywania odliczenia podatku naliczonego na podstawie otrzymywanych od kontrahentów faktur (idzie w tym miejscu o zachowanie szczególnej ostrożności przy przyjmowaniu, ewidencjonowaniu oraz deklarowaniu faktur), ale powinien również dokonać weryfikacji już zadeklarowanego podatku naliczonego. **Szansą bowiem na uniknięcie odpowiedzialności karnoskarbowej jest stosowna korekta złożonej już deklaracji podatkowej.** W przypadku zatem stwierdzenia możliwości popełnienia deliktów polegających na posłużeniu się nierzetelną lub pustą fakturą, które wypełniać będą przesłanki zastosowania art. 56 lub 76 Kodeksu karnego skarbowego, zastosowanie znajdzie korekta deklaracji podatkowej, a także czynny żal.

Podatnicy prowadzący działalność gospodarczą muszą zatem podjąć wszelkie działania, które mają na celu ograniczenie poniesienia ewentualnej odpowiedzialności karnej czy karnoskarbowej za użycie takich faktur (posługiwanie się nimi). W związku z powyższym informujemy, że Instytut przeprowadza audyty naliczonego podatku od towarów i usług weryfikujące prowadzoną ewidencję podatkową oraz sposób deklarowania podatku (audyt weryfikacyjny). Celem audytu jest sprawdzenie legalności i prawidłowości Państwa rozliczeń oraz zarekomendowanie ewentualnych zmian, w tym również korekt deklaracji, a także przedstawienie innych zaleceń praktycznych umożliwiających minimalizację ryzyka w przyszłości. **Audyt podatkowy daje możliwość legalnego usunięcia skutków popełnianych błędów i zgodnego z prawem uniknięcia odpowiedzialności podatkowej oraz karnej skarbowej, a ponadto – zwiększenie bezpieczeństwa prawnego i finansowego przedsiębiorstwa oraz osób nim kierujących oraz uczestniczących w rozliczeniach podatkowych.**

Jesteśmy przekonani, że stosowane przez nas, wypracowane w trakcie dwudziestu lat istnienia na rynku, najwyższe standardy firmy doradczej i audytorskiej staną się wartością dodaną oraz pozwolą nam zostać partnerem w dążeniach do trwałego i stałego wzrostu Państwa Firmy.

Prof. dr hab. Witold Modzelewski

W zakresie usługi audytu podatkowego do Państwa dyspozycji pozostaje:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

Główny specjalista w Dziale Audytu Podatkowego

Dane do kontaktu:

Tel. 22 517 30 69

E-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **každorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. (22) 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. (22) 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. (22) 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd

prof. dr hab. Witold Modzelewski

prezes zarządu
radca prawny
doradca podatkowy nr 00001
tel. (22) 517 39 99
e-mail:
witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl

Renata Janiec-Modzelewska

wiceprezes zarządu
doradca podatkowy nr 00777
tel. (22) 517 30 60
e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Jerzy Bielawny

wiceprezes zarządu
doradca podatkowy nr 01079
tel. (22) 870 41 68
e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl

Dyrektor Generalny

do spraw Doradztwa Podatkowego
Mariusz Unisk
tel. (22) 517 30 94
e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl

Dyrektor Generalny

do spraw Postępowań Podatkowych
Jacek Aninowski
tel. (22) 517 30 60 wew. 135
e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl

Departament Podatków

Bezpośrednich i Majątkowych
Jacek Pyssa
tel. (22) 517 30 78
e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl

Biuro Obsługi Sporów Podatkowych

Anna Żarkowska
dyrektor biura
tel. (22) 810 36 73, 810 87 80
e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl

Działy

Dział Edukacji

Jarosław Skonecki
dyrektor
tel. (22) 517 30 60 wew. 114
e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl

Dział Marketingu

Andrzej Sarna
specjalista d/s Marketingu
tel. (22) 517 30 86
e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl

Dział Wydawnictw

Robert Fajkowski
kierownik
tel. (22) 517 30 99
e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl

Dział Audytu Podatkowego

Agata Strocka
konsultant podatkowy
tel. (22) 517 30 69
e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba

ul. Kalańska 8
04-367 Warszawa
tel. +48 22 517 30 70
fax. +48 22 517 30 71
e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl

Zarząd

Renata Janiec-Modzelewska
Prezes Zarządu
Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777

Jerzy Lewandowski
Wiceprezes Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 2219

Beata Pytkowska
Członek Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 12391

Departamenty

Departament Audytu

Jerzy Lewandowski
Wiceprezes Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 2219
tel. + 48 22 517 30 70
e-mail: jerzy.lewandowski@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Zastępca Kierownika Departamentu Obsługi Finansowo-Księgowej
tel. + 48 22 517 30 70 wew. 233
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Główny Specjalista ds. Kadr i Płac/Księgowa
tel. + 48 22 517 30 70 wew. 238
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Prezes Zarządu
Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777
tel. + 48 22 517 30 70
e-mail: renata.janiec-modzelewski@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski

Ul. Gertrudy 7/12
31-076 Kraków
tel. (12) 429 24 01
fax (12) 423 23 00
e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl

Oddział Śląski

Ul. Jordana 7b
40-056 Katowice
tel. (32) 259 71 50
fax (32) 253 99 89
e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl

Oddział Wielkopolski

Ul. Wiślana 53
60-401 Poznań
tel. (61) 848 33 48
fax (61) 848 33 48
e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl